

*Sanatla güzelleşen günler diliyorum,
sevgilerimle.*

Tarih: _____

Kitabın Sahibi: _____

İmza: _____

Yazar Biyografisi

Gonca Otluoğlu, eğitim, sanat, kültür ve edebiyat arasında sağlam köprüler kuran bir eğitimci, yazar ve sahne performansları üreticisidir. Uzun yıllara yayılan öğretmenlik ve eğitim yöneticiliği deneyimi boyunca çocukların, gençlerin ve yetişkinlerin gelişimine yalnızca akademik bir erveden değil; estetik duyarlılık, ifade gücü, öz güven ve kültürel bilinç ekseninde de katkı sunmayı amaçlamıştır. Eğitim koçluğu, proje koordinatörlüğü, sanat terapisi ve yaratıcı drama alanlarındaki çalışmaları, onun insanın öğrenme yolculuğunu sadece bilgiyle değil; sanatla, duyguyla ve anlamla da besleyen bir anlayışa sahip olduğunu göstermektedir.

Sanat yolculuğu, çok yönlü ve derinlikli bir birikime dayanır. Yazdığı, kurguladığı, yönettiği ve sahneye taşıdığı çalışmalar, sanatın onun için yalnızca bir ifade alanı değil, aynı zamanda bir eğitim ve karakter inşa zemini olduğunu ortaya koymaktadır.

Gonca Otluoğlu'nun üretim anlayışında sanat, geçmişten geleceğe uzanan kültürel hafızanın canlı bir taşıyıcısıdır. Bu nedenle çalışmalarında tarih, kültür, eğitim ve sahne estetiğini birlikte düşünür, çocukların ve gençlerin hayal gücüne dokunurken onları kendi kökleriyle de buluşturmayı önemser. Kültür ve sanat galerisi girişimlerinden yazar syleşilerine, sahne performanslarından sosyal sorumluluk ve eğitim projelerine kadar uzanan üretim çizgisi, bu bütüncül yaklaşımın somut karşılığıdır.

Yurt içi ve yurt dışındaki deneyimleri de bu bakışı beslemiştir. Avrupa projeleriyle farklı ülkelerde yer almış, kültürel organizasyonlarda görev üstlenmiş, farklı coğrafyaların eğitim ve sanat anlayışlarını gözleme fırsatı bulmuştur.

Girişimcilik, eğitim teknolojileri ve yenilikçi materyal geliştirme alanlarındaki çalışmalarıyla da gelenekten beslenen ama çağın imknlarını cesaretle kullanan bir üretim çizgisi kurmuştur.

“*Relevé Exquisite Art*” markasıyla kültür, sanat, eğitim ve tasarımı bir araya getiren özgün çalışmalar geliştirmesi de bu vizyonun doğal bir uzantısıdır.

Yazarlığında ise sanatla büyüyen, hayal kurmayı bilen ve yaşadığı coğrafyanın ruhunu hissetmeye açık çocuklara ve gençlere seslenir. Türkçe, İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Almanca, Rusça ve Arapça yayımlanan “*Pencereden İçeri Bir Hayal*” adlı çocuk kitabının ardından, genç okurlara yönelik ikinci kitabı “*Dansça Konuşanlar – Anadolu Yolculuğu*” ile Anadolu’nun kültürünü, dansını, ritmini ve insan hikâyelerini edebiyatla buluşturmuştur. Bu eserlerinde yalnızca bir hikâyeye anlatmaz, aynı zamanda aile bağlarını, sanatın inceliğini, kültürel mirasın derinliğini ve insanın kendi iç sesini duyma ihtiyacını da görünür kılar.

Gonca Otluoğlu, üretimlerini; sanatı eğitimin ayrılmaz bir parçası, kültürü ise geleceğe taşınması gereken yaşayan bir emanet olarak gören bir anlayışla sürdürmektedir. Onun kaleminde ve sahne dünyasında sanat; sadece estetik bir alan değil, insanı olgunlaştıran, toplumu besleyen ve hafızayı diri tutan güçlü bir dildir.

DANŒA KONUŞANLAR - Anadolu Yolculuğu
Gonca Otluoğlu

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel M¼d¼r: Emrah elik

Edit¼r: Yasemin Dağdelen

Sayfa Tasarım: Erbil Kargı

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

G¼rsel Tasarım: Gonca Otluoğlu

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-6258-579-56-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin t¼m telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki t¼m materyallerin (metin, g¼rsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal g¼r¼ő¼ olmayabilir.

**DANSÇA KONUŞANLAR
ANADOLU YOLCULUĞU**

Gonca Otluoğlu

İÇİNDEKİLER

1. İstanbul – Hazinele ve Boğaz'dan Başlayan Yolculuk.....	9
2. Edirne – Selimiye'nin Gölgesinde Karşılama.....	17
3. Çanakkale – Dur Yolcu!.....	23
4. İzmir – Zeybek Ateşi ve Efes	29
5. Aydın – Efelerin Yolu.....	35
6. Muğla – Kıyıların Ritmi	39
7. Antalya – Aspendos'un Yankısı.....	43
8. Konya – Dervişlerin Nefesi.....	47
9. Kapadokya – Peribacaları ve Balonların Dansı.....	51
10. Adıyaman – Nemrut ve Güneşin Tahtı	55
11. Gaziantep – Lezzetin ve Halayın Şehri.....	59
12. Şanlıurfa – Sıra Gecesi ve Göbeklitepe'nin Sırları.....	63
13. Mardin – Taş Sokaklarda Çok Dilli Hayat	71
14. Van – Akdamar'ın Işığı.....	75
15. Kars – Kafkasların Rüzgârı	79
16. Artvin – Atabarı ve Dağların Yeşili	87
17. Rize – Çayın Kalbi.....	91
18. Trabzon – Horonun Dayanışması.....	95
19. Kastamonu – Kurtuluşun İzinde Kadınlar	99
20. Safranbolu – Ahşap Evlerin Dansı.....	105
21. Ankara – Özgürlüğün Ruhu.....	111
22. Yeni Defterin Eşiğinde	117

1. Bölüm

İstanbul – Hazinele ve Boğaz'dan Başlayan Yolculuk

Ayşegül, küçük sırt çantasının fermuarını kapattı. İçinde ona yol boyu eşlik edecek birkaç eşya vardı: defteri, dans ayakkabıları, annesinden ödünç aldığı küçük kamera ve çok sevdiği bir kitap. Daha fazlasına gerek yoktu çünkü bu yolculuk bir tatilden çok, bir keşifti.

Gülay kızına baktı:

— *“Yolun sana öğretecekleri bavuldan çıkmayacak kızım. Çantan hafif olsun ki gözlerin ve kulakların daha çok şey taşıyabilsin”*.

O sabah, İstanbul'un rüzgârlı havasında evlerinden çıktılar. Çantalarını sırtlarına alıp Eminönü'ne doğru yol aldılar. Kalabalık sokakların uğultusu, balıkçıların sesi ve martıların çığlıkları iç içe geçmişti. Gülay vapura yöneldi.

— *“İstanbul'u anlamak istiyorsan önce denizden bakacaksın”*,

Vapur Boğaz'a açıldığında Ayşegül güvertede ayakta durdu. Bir yanda Galata Kulesi göğe yükseliyor, diğer yanda Topkapı Sarayı'nın surları denize bakıyordu. Ayasofya'nın kubbesi,

Sultanahmet'in minareleriyle yan yana gökyüzüne işlenmiş gibiydi. Martılar, vapurun çevresinde çığlık çığlığa dans ediyor, yolcuların attığı simitleri havada kapıyordu.

İlk durakları Ayasofya oldu. 537 yılında Bizans İmparatoru Justinianus tarafından yaptırılan bu yapı, yüzyıllar boyunca dünyanın en büyük mabedi olarak anılmıştı. Kapısından içeri girdiklerinde Ayşegül'ün gözleri devasa kubbeye takıldı. Elli beş metre yüksekliğindeki bu kubbe, gökyüzünün taşla örülmüş hâli gibiydi. Pencerelerden süzülen ışık, altın mozaikleri parlatıyor, taşlarda yüzyılların duaları yankılanıyordu.

Gülay, kızına eğilerek fısıldadı:

— “Rivayete göre Justinianus, açılıшта, “Ey Süleyman, seni geçtim!” demiş. Kudüs'teki Süleyman Mabedi'nden daha görkemli bir eser yaptırdığına inanmış.”

Ayşegül, mozaiklerdeki melek figürlerine baktı. Ardından kubbenin altındaki devasa levhaları gördü. Allah, Muhammed, Dört Halife, Hasan ve Hüseyin'in isimleri yazılıydı. Bir yanda Bizans'ın izleri, diğer yanda Osmanlı'nın işaretleri aynı kubbenin altında yan yana duruyordu.

Tabelalarda yazan açıklamaları okudu.1500 yıl önce Bizans İmparatoru Justinianus tarafından yaptırılan bu devasa yapı, Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethettikten sonra camiye dönüştürmesiyle bambaşka bir anlam kazanmıştı. Cumhuriyet yıllarında Atatürk'ün kararıyla müze olmuş, yakın zamanda yeniden cami olarak açılmıştı. Her dönemin izini taşıyan taşlar, sanki insanlığa “Ben sadece bir bina değilim, hafızayım,” diyordu.

Gülay sessizce kızına fısıldadı:

— “Ayasofya asırlardır hem Doğu'ya hem Batı'ya ışık tutabiliyor.”

Tam o sırada kalabalığın arasında bir çocuğun ağlaması yankılandı. Küçük bir erkek çocuğu yere oturmuş, onu yerden kaldırmaya çalışan annesine inatla direniyordu. İnsanlar telaşla kenara çekildi.

Ayşegül çantasından küçük defterini çıkardı. Birkaç hızlı çizgiyle kollarını açmış bir dans figürü karaladı ve çocuğun önüne tuttu. Çocuğun bakışları resme kilitlenince gözyaşları yavaşladı. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Ayağa kalkıp annesinin elini tuttu. Kadın gözleri dolarak Ayşegüle teşekkür etti.

Gülay, kızına dönüp yumuşak bir sesle,

— “Tek bir çizgi bile insanı ayağa kaldırabiliyor değil mi?”, dedi.

Öğleden sonra yollarını Topkapı Sarayı’na çevirdiler. Dört yüz yıl boyunca Osmanlı padişahlarının evi olmuş bu saray, geniş avluları, yüksek kapıları ve bahçeleriyle âdeta ayrı bir

şehir gibiydi. Mermer taşların üzerinde yürürken Ayşegül kendini tarihin içine adım atmış gibi hissetti.

Birinci Avlu'daki heybetli Bab-ı Hümayun'dan geçerken Ayşegül, "Burası ayrı bir şehir gibi," dedi. Gülay gülümsedi:

— "Haklısın, çünkü Topkapı sadece bir saray değil, aynı zamanda devletin kalbiydi."

İkinci Avlu'ya girdiklerinde Adalet Kulesi göğe doğru yükseliyordu. İnce ve zarif kulesiyle sarayın en yüksek noktasıydı. Gülay işaret etti:

— "Görüyor musun? Orası Adalet Kulesi. Padişahın saraydaki varlığını simgelerdi. Devlet işlerinin görüldüğü Divan-ı Hümayun burada toplanırdı. Padişah toplantıya katılmazdı ama oradaki pencerenin ardından sessizce izlerdi. Bu yüzden kule, adaletin gölgesi gibiydi."

Hazine Dairesi'ne girdiklerinde göz kamaştırıcı bir ihtişamla karşılaştılar. Mücevherlerle süslü kılıçlar, altın tahtlar ve değerli taşlarla bezenmiş Tac-ı Hümayun ışıklar içinde parlıyordu. Ayşegül hayranlıkla etrafa bakarken Gülay kulağına eğildi:

— "Burada görülen ihtişam insanı büyüler ama unutma, gerçek güç yalnızca taşlarda ve altınlarda değil, asıl güç, insanın adaletindedir."

Sonra Kutsal Emanetler Bölümü'ne yöneldiler. Kur'an sesiyle dolu odada herkes ağır adımlarla ilerliyordu. Burada Hz. Muhammed'e ve İslam tarihine ait kutsal eşyalar sergileniyordu. Kur'an tilaveti hoparlörden yankılanıyor, kalabalığı derin bir huşuya sürüklüyordu. Bir turist yüksek sesler çıkararak fotoğraf çekmeye başlayınca huzur bozuldu.

Ayşegül tereddüt etmeden adamın yanına yürüdü. Alçak sesle ama kararlı bir şekilde İngilizce fısıldadı:

— “*Silence is very precious here. Please allow people to experience this moment in peace.*”¹

Adam önce şaşırđı, sonra hak vererek makinesindeki flaş sesini kapattı. Sessizlik yeniden odaya yayıldı.

Gün batarken sarayın bahçesine çıktılar. Lale bahçeleri akşam ışığında renk değiştiriyor, Boğaz’dan gelen rüzgâr lale yapraklarını sallandırıyor. Gökyüzü turuncu ve mor renklere bürünmüştü.

Gülay ve Ayşegül bir bankta yan yana oturdular. İstanbul, onlara yalnızca ihtişamını değil, tarihinin derin nefesini de göstermişti.

Ayşegül defterini açtı, gördüklerini satırlara dökerken heyecandan elleri titriyordu:

“*Ayasofya bana geçmişin sesini fısıldadı. Topkapı, ihtişamıyla birlikte adaletin ne kadar kıymetli olduğunu, Kutsal Emanetler, inanca saygılı olunması gerektiğini hissettirdi. İstanbul, kalbime tarihini yazdı.*”

Defteri kapattığında gözleri parlıyordu. O an şehrin yalnızca taşlardan ve kubbelerden ibaret olmadığını, içinde yaşayan ve nefes alan bir ruhu olduğunu hissetti.

Topkapı Sarayı’ndan ayrılıp akşamüstü Beyoğlu’na yöneldiler. İstiklal Caddesi’nin kalabalığı içinde bir müzik salonunun önünde afişler asılıydı: “Cumhuriyetin İlk Bestecileri: Cemal Reşit Rey ve Ulvi Cemal Erkin’in Eserleri.”Gülay kızına dönüp heyecanla fısıldadı:

— “*Bak işte, Cumhuriyet döneminde yetişen bestecilerimiz. Onlar yalnızca müzik yapmadılar, ulusal kültürümüzü evrensel bir dille buluşturdular.*”

1-) Burada sessizlik çok değerlidir. Lütfen izin verin, insanlar bu anı huzurla yaşasın”.

Salona girdiklerinde sahnede küçük bir topluluk vardı. keman, piyano ve ritim sazları eşliğinde “Köçekçe” çalınıyordu. Ezgi, hem halk danslarının neşesini hem de modern orkestranın gücünü taşıyordu. Ayşegül, ritim hızlandığı anda kendini tutamayıp ayaklarıyla tempo tutmaya başladı.

Müziğin yükselişle salondaki birkaç genç ayağa kalktı ve köçekçe dansının adımlarını denemeye başladı. dinamik hareketlerle salona neşe saçıyorlardı. Ayşegüle de işaret ettiler:

— “*Gel, çekinme*”

Ayşegül sahne önüne geçti ve ritmi takip ederek adımlarını attı. Dönüşlerde biraz sendeledi ama çabucak uyum sağladı. Kalabalık, alkışlarla tempo tutarken, Gülay’ın gözleri parlıyordu.

Konser bittiğinde şef sahneden seyircilere dönüp,

— “*Bu eserler yalnızca notalardan ibaret değil. Onlar geçmişle geleceği birleştiren köprüler, değerli katılımlarınız için teşekkür ederiz*”

Ayşegül içinden geçirdi: “*Ayasofya taşlarda, Topkapı saraylarda, ama müzik, insanların kalbinde yaşıyor. Hem de sınır tanımadan.*”

Ertesi sabah İstanbul güneşle birlikte daha da canlıydı. Gülay, “*Bugün sana çok özel bir yer göstereceğim,*” dedi ve birlikte Beyoğlu’na doğru yürüdüler. İstiklal Caddesi’nin kalabalığı arasından geçip Pera Palas Oteli’nin görkemli kapısına vardıklarında Ayşegül’ün gözleri büyüdü. Yüksek tavanlı lobide kristal avizeler ışıltıyor, adımlar mermer zeminlerde yankılanıyordu.

Gülay anlatmaya başladı:

— “*Burası 1890’da Orient Express yolcuları için yapıldı. Paris’ten kalkan tren, günlerce yol alıp İstanbul’a kadar gelir,*

seyyahlar da burada kalırdı. Düşünsene bu otel, Batı'dan Doğu'ya giden bir köprü gibiydi."

Duvarlardaki fotoğrafları gösterdi. Agatha Christie'nin gölgesi hâlâ salonda dolaşıyor gibiydi. Gülay gülümseyerek ekledi:

— "Dünyaca ünlü romanı Doğu Ekspresinde Cinayet'i burada, bu otelde yazdığı söylenir. Hemingway, genç bir muhabiriken bu sokaklarda dolaşmış, hikâyelerini buradan göndermiş. Bir başka köşede dansçı Mata Hari, sanatçı Sarah Bernhardt sahnede alkışlanmış. Yani bu otel, sadece duvarlardan ibaret değil, önemli zamanların belleği gibi."

Görevliler onları üst kattaki 101 numaralı özel odaya yönlendirdi. Gülay fıslıladı:

— "Bu oda ülkemiz ve milletimiz için ömrünü feda etmiş Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün kaldığı odaydı. Bu otelde misafirlerini ağırlar, ciddi görüşmeler yapar önemli kararlar alırdı."

Odaya girdiklerinde Ayşegül sessizleşti ve her detayı incelemeye koyuldu. Yatak, çalışma masası, kalemler... Hepsi ilk günkü gibi korunuyordu. Atatürk'ün balmumu heykeli bile vardı. Pencereden Haliç manzarası görünüyordu. Gülay gözlerini masaya dikti:

— "Bir otel odası, koca bir milletin geleceğine tanıklık etti."

Ayşegül duvardaki halıyı işaret etti. Odadaki en ilginç detay bu gibiydi çünkü halının üzerinde saat motifi vardı ve Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ebediyete intikal ettiği saati gösteriyordu. Yur dışından hediye gönderilmiş olduğunu öğrendi, Hint Mihracesi Atatürk yaşarken göndermiş. Halıda on adet de kasımpatı çiçeği vardı. İyice hayret etmişti. Gerçekten çok ilginç değil miydi?

Aşağı indiklerinde otelin salonundan piyano sesleri yükseliyordu. Eski bir vals çalıyordu. Çiftler dans ediyor, zaman,

salonun kristal avizeleri altında yavaşlıyordu. Bir turist Ayşegül'e elini uzattı:

— “*Would you like to join?*”²

Ayşegül önce tereddüt etti, sonra Gülay'ın gözlerindeki cesareti gördü. İki beraber birkaç adım attı. Ritmi yakalayınca dansın büyümesine kapıldılar ve vals in naif ritmiyle anne kız dans etmeye başladılar. Ayşegül o an fark etti; İstanbul yalnızca camileri, saraylarıyla değil, şairleri, müzisyenleri, seyyahları, romanları ve danslarıyla da bir dünya başkentiydi.

Gün batarken, Boğaz kıyısında çay içip martıları izlediler. İstanbul hem başlangıç hem de kısa bir vedaydı onlar için. Gülay kızına dönerek,

— “*Buradan başlıyoruz. Şimdi yol bizi Edirne'ye çağırıyor*”, dedi.

Ertesi sabah otobüse bindiler. İstanbul artık geride kalmıştı. Köprülerin, minarelerin, sarayların şehri ufukta yavaş yavaş küçülürken, ikisinin de içinde yeni bir heyecan büyüyordu. Türkiye'nin halk oyunlarını, insanlarını, türkülerini, yaşam şekillerini belki de efsanelerini adım adım keşfetmek üzereydiler.

2-) Katılmak ister misin?”